

Halvvägs nerför Vasagatan, djupt under lindblomsgrön allé,
lika långt från Heden som till Haga, tänker jag raka
ödestankar: Lever Pamina än?

Vasastadens trygghetsornament och tunga portar,
sprayade med nattens signaturer, ramar in trädteatern
där jag stannat, tvekande, i almens och centrallyrikens skugga.
Källarna har alla tömmts på ved och fyllts med restauranger.
Vi fördriver tiden i det gamla seklets underliv.

Här finns korsningar och spårvagnar att välja. Viktoriagatan,
Karl Gustavsgatan, Vasaplatsen 11 B. Där föddes Karin Boye.
Pistagegrön är fasaden.

Varje vecka tar jag 4:ans spårvagn från Valand till slutstationen Mölndals Torg, på väg till terapi. I ur och skur, i vårgrönska och snö, står under ett träd på torget en minitant i brons. Lätt framåtlutad, med håret draget till en knut i nacken och vänsterarmen böjd med öppen hand, i väntan på en hemlig gåva. På fundamentet där hon står är ingraverat ”Akta Jorden”.

Torgtanten har fött en lika småväxt dotter som flyttat hemifrån och bildat bronsfamilj. De bor på Olof Palmes Plats, strax framför Folkets Hus. Hon, dottern, är evigt väntande i sista månaden, stackars hon. Maken håller fanan högt.

Du ville se en stjärna och förblindas av mitt svarta hål.
Det enda som lugnar är att lämna dig. Då blir du
den förlamade, den urgröpta och jag riktning och beslut.
Hotell Excelsior på Karl Gustavsgatan har lämpliga rum
för panik i ekonomiklass. Sedan skall du försäkra mig
om din hållfasthet och lära ut lagen. Jag vet att premien
blir högre för varje sammanbrott och att man måste betala
för varje samtal, varje utbytt blick.